

Nummer 18	15. September 1906.	55. Aargang

Mit og Dit — Hvad mon Du virkelig ejer?

Følgende Foredrag, til hvilket mange Tilhørere lyttede med spændt Opmærksomhed, blev holdt i „Barrett Hall" Salt Lake City paa L. D. S. Universitetets Promotionsdag af Professor N. L. Nelson. Hans Thema var: „Mit og Dit", et Spørgsmaal om virkelig Ejendom. Han begynder saaledes:

For kort Tid siden kom en amerikansk Millionær ind hos en Boghandler i New York og forbavsede Boutiksvendene med det kostelige Indkøb han gjorde. Han vilde nemlig have det bedste private Bibliotek i Amerika, og hans Bogliste indbefattede alle Verdens berømte Forfatteres Værker, og alt skulde være i den allerbedste Indbinding, som fandtes. Da nu hans opskrevne Ordre var fyldt, sagde han haanfuldt: „Og nu skulde jeg have noget til at læse; har De noget Gammeldags?"

Spørgsmaal: Hvad mener det, at eje et stort Bibliotek? Lad os nu i Tanken følge disse Bøger paa deres Vej til den klassiske Sal, de skulle pryde. Fjernt fra den travle Bys Larm og Støj skulle vi finde midt i Naturens Skønhed et nysopført Palads af Marmor — et saadant som ingen Prins i forrige Tider havde Raad til at eje, uden i sine Drømme. Omkring dette skulle vi se titusind Tønder Land, før bevokset med Naturens vilde Skove, men nu omskabt til yndige Anlæg af Blomsterbede og Græsplæner blandt udsøgte Lunde, smukke Springvand og andre Prydelser, hentede fra alle Zoner. Inde i Paladset finde vi tilstødende Biblioteket en prægtig Sal fyldt med saadanne Skatte, som

kun en Verden saa moden som vor kunde bringe sammen. Fra dens kostelig betrukne Vægge og Piedestaler udaande sig Sjælene af tusind Mestre, hvis Hænder forlængst ere hensmuldrede til Støv i deres Grave.

Igen kan man spørge: Hvad mener det, at eje saadanne Jorde, saadanne Paladser, saadanne Samlinger af Kunstværker? Uden Tvivl føler denne moderne Krøsus sig stolt af at kunne sige om al denne Herlighed: „Det er mit, alt mit!" Og hans Hovmod stiger endnu højere, naar han hører sine misundelige Venner sige: „Det er hans, alt hans."

Men kan en saadan Mand virkelig eje alle disse Ting? Set fra et andet Synspunkt end blot den Rettighed, han har dertil formedelst Loven, hvad kan han i Virkeligheden siges at eje? Kan den Sjæl, som er hengiven til Letsindighed, fryde sig med Goethe og Shakespeare? For at gøre sig berømt kan han maaske samle omkring sig Værker af Verdens bedste Mestere i Kunst, Bygmestere, Malere og Billedhuggere: men kan hans Sjæl fryde sig med dem over deres Værker? Nej, umuligt. Den Glæde, han kan have over Besiddelsen af saadanne Ting, kan ikke have noget højere Udspring end Dagsavisens Spalter. Og hvad det angaar den dejlige Have, hvorpaa han har kostet sine Millioner, hvor meget deraf kan siges at virkelig ejes af en Mand, der har saa liden Smag for det skønne? Kun Vejene, hvorpaa hans stønnende Motorbil iler afsted, eller den Sti, hvor man lugter hans fine Cigar og hans væmmelige Aande. Hvad bryder han sig om det fortryllende Indtryk, andre kan faa af det dejlige Arrangement af Farver og Mønstre i Naturens Pragt, de uendelige Variationer i Kulør og Skygge Sollyset kan frembringe i Blomst og Busk; hvad bryder han sig om alt dette? For ham er det kun en stor Landstrækning af Grønt — akkurat saadant et Billede, som en Okse eller et Æsel ser for sig.

Man kan i Virkelighed kun eje, hvad man kan nyde eller paaskønne. Den Grad, hvori han kan siges at være Ejer, kan ikke maales med nogen Pengeværdi, men kun med hans Sjæls Evne til at nyde og paaskønne det gode, det smukke og det virkelige i det, han haver.

Virkelig Rigdom er det, som er Sjælens Yndest, som forener sig med den. Den bliver aldrig en Byrde for dens Ejer. Tværtimod, jo mere Rigdom han har af den Slags, des mere ungdommelig og kraftig bliver hans Sjæl. Videnskaben har sejret over Naturkræfterne i den Grad, at den kan standse og kontrollere dem, saasom Lyset, Varmen, Elektriciteten og Magnetismen, men har forgæves søgt at beherske Tyngdekraften. Men her er Løsningen: Rigdom, der er indvævet i ens Hjærte og Sjæl, tjener ligesom Englevinger til at løfte imod Syndens Nedtryk, Egennyttighedens gnidende Byrde. Uægte Rigdom derimod — det vil sige saadan, som kun hænger ved Sjælen paa en unaturlig Maade — er altid en Byrde og staar i Vejen for Lyksalighed. Forestil

eder et Træ, der gerne vil bære Frugt, men har sine Grene og Kviste nedtyngede med Poser af Guld! Forestil eder en stakkels Jordisk, der forsøger at flyve opad mod Menneskets højeste Maal med en titusind Mile lang Jernbane paa sin Ryg!

„Folk misunder mig min store Rigdom", sagde C. P. Huntington, Jernbanekongen. „De have ingen Begreb om den umaadelige Byrde, der hviler paa en rig Mand. Tænk blot, hvor lidet det tager til at forsyne en Mand med Livets Nødtørft. Dette Halsbind for Eksempel er ikke bedre, end min Støvlepudser har Raad til at bruge, om han vil. Det Maaltid, jeg tager hver Dag henne hos Restauratøren, kan enhver af mine Arbejdsfolk have Raad til at spise. Nogle faa hundrede Dollar om Aaret er tilstrækkelig for mit Brug — jeg kan ikke bruge mere uden at ødsle med Pengene. Hvad saa med mine samlede Millioner? I Stedet for at jeg ejer dem, vilde det komme nærmere Sandheden at sige, de eje mig."

Betragte vi den Rigdom, der maa maales med Penge og Gods, er det saare lidet, der kan blive ens virkelige Ejendom — kun saa meget, som kan tjene til at holde vor legemlige og Aandskraft i den bedste Tilstand for Virken. Saa snart den begynder at kræve vor Opmærksomhed for sin egen Skyld, bliver den til en Byrde, idet den staar os i Vejen og lægger Beslag paa vor kostbare Tid, og derved hindrer os i at sanke os den rette Slags Rigdomme. Tænk eder den Mands Sjælefattigdom — og der bliver fler og fler af dem iblandt os — hvis Liv har ophørt med at lyse, uden kun gennem det kolde, spekulerende, ubarmhjertige Øje — Pengeøjet!

Men dersom nogen med et saadant ufølsomt Øje har lidt efter lidt udelukket af sin Sjæl baade Gud og Universet, have vi maaske, som ynkes over ham, undgaaet hans Skæbne, hellere formedelst den haarde Ven, Modgangs Virken, end formedelst egen intelligente Styrelse og Beherskelse af, hvad der møder os. Vi kunne med Sikkerhed sige, at hvis hvad vi kalde for vor Nødtørft blev skaaret af til det halve, vilde vi derved fremkalde Kræfter, vi ikke før kendte til — mandlig Styrke af Aand og Legeme, der altid er Følgen af Nøjsommelighed. Skær saa det halve af det overblevne af igen, og vor Styrke vilde muligen bringe os i Renhedens Rige. Sandt er det, at den, som paa den ene Haand ejede mere virkelig Rigdom, end noget andet Menneske endnu har opnaaet i denne Verden, kunde paa den anden Haand sige: „Ræverne have Huler og Fuglene Reder, men Menneskens Søn har ikke det, hvortil han kan hælde sit Hoved."

Virkelig Eje er paa en Maade kun en anden Benævnelse for Evne til at vurdere Livet og drage Nytte deraf. Man lever kun i det man skatter. Ejheller er det Penge alene, der indskrænker og forarmer Liv. Religion af den farisæiske Slags har den samme Tendens til Fordærvelse.

Tænk eder en Mand, hvis jordiske Liv har indskrænket sig til nogle faa mekaniske Religionsøvelser, paa hvilke han bygger sit Haab om Himmelen. Hvis nogens Tro er bleven et Sargossohav, da vilde det være ham langt bedre at være med Ingersoll ude paa det stormfulde Ocean, Tvivl.

Men maaske den mest beklagelige Form af Sjælsfattigdom er den, der ledsager den Uvidendes Arbejde. Den, hvis hele Livskraft lader sig nøje med at svinge frem og tilbage som Pendulen i et Uhr; eller der er bleven som en Maskine til at frembringe Brød ud af Jorden; eller endnu værre, som en Takke paa et Kamhjul i en tusindhjulet Maskine — han er sandelig fattig, om end han er vel forsynet med Føde, Klæder og Hus. Og det sørgeligste af det hele er, at hans Fattigdom er saa dyb, at han ikke selv veed, at han er fattig — han veed ikke, hvilke Rigdomme for Øje og Øre, Tanke og Forestilling, der ligge aabne for ham paa alle Sider i dette underfulde Hjem, hans Fader har beredt ham her. Pengemanden har muligen en Gang været bevidst om alt dette, og af ene Karrighed har ladet det gaa sig af Syne. Derfor er han næppe vor Sympati værd. Men den, som kun er alles Haandlanger, har ikke faaet sine Øjne opladet. Men takket være Gud for hans Plan af uendelige Omskiftelser; muligvis vil Døden nøde en saadan til at see.

Men lader os forlade det almindelige Aspekt og tage mere specielle Hensyn til de Egenskaber, der bestemme sand Rigdom og dens Eje. Først befinder Mennesket sig i en Verden saa fuld af Lejligheder til at udvikle Sjælerigdomme, at hvor han end begynder, og hvor langt han end fortsætter sin Stræben, ere de for ham aabne Hjælpekilder uudtømmelige. Ja, lode de sig alle udfolde for hans Bevidsthed paa een Gang, vilde deres Mangfoldighed være ham helt forbavsende — deres Forskelligheder forvirrende; og for at Sjælen ikke skal overvældes af deres Mængde, er ikke alene dens Opvaagning til Bevidsthed om dem gradvis — gennem en Snes Aar, fra den spæde Alder til Ungdomsalderen — men endog naar den er lysvaagen, er dens Fatteevnes Udvikling intermitterende.

Her, altsaa, er Sjælen, udviklende sin Evne til at tage fat paa noget; der, rundt omkring den, ligge Hjælpekilderne for dens Rigdom. Kendelig som Følelse bliver Resultatet af disse Rigdommes Tilegnelse Glæde — Glæde over forøget Liv; kendelig som psychologisk Udvikling er Lønnen Magt. Disse to Opnaaelser skal følge enhver Bestræbelse paa at erholde sand Rigdom, indtil de bringe Sjælen evig Lyksalighed og evig Magt; med andre Ord, Alvidenhed eller uindskrænket Evne til at føle eller forstaa, og Almagt, eller Evne til at danne eller skabe.

Hvad er da Betingelserne for den Sjælsudvikling, der har et saadant Resultat til Følge? Først er det Villighed til at give Agt — til at holde vort Sind roligt og i en modtagelig Tilstand, medens udenfra det, som er i Samklang, trænger sig ind i Sjælen. For det andet er

det den faste Stræben efter at forstaa, undersøge og fatte Betydningen af den nye Følelse. Her kommer nu Vurdering tilgode — vort Liv ligesom løftes op og spredes ud, flyder over sin smalle Indslutning, og vi leve, saa at sige, ovenfor os selv formedelst vor Yndest af det nye Udseende af Universet, der nylig er dukket op for os; i prosaisk Sprog: vi have erholdt Kundskab. Endnu et Skridt ligger foran os, førend vi kunne opnaa Magt. Vi maa løfte os selv op til den nye Plæne af det sete — vi maa sætte os selv ind i det, vi ynder. Da bliver vor Kundskab Intelligens, og Intelligens er Herlighed, fordi den i sig selv er Magt.

En saadan Udvikling af Sjælsrigdom kan lignes ved Opstigning ad en Trappe — især hvis vi tænke os Jakobs Stige, der naaede til Himlen. Hvert Trin, vi stige op, er ligesom hver ny Sandhed eller nyt Indblik i Universets Naturskønhed, med hvilken Villigheden til at give Agt er belønnet. Men skønt vi have faaet dette Indblik, staa vi muligvis endnu paa det Trin nedenfor, tilfredse med den Glæde blot at kende det højere. Men dersom vi vilde gøre denne Kundskab til Karakter, til Intelligens, da maa vi træde op det Trin, vi se foran os. Saaledes ere vi komme et Skridt nærmere Himlen, end vi stode før, og vor Synskreds er ogsaa bleven forholdsvis større. Ved saaledes at stige Trin efter Trin, er der Mulighed for, at vi tilsidst kunne fuldbyrde Kristi Befaling: „Værer da fuldkomne, ligesom eders Fader i Himlene er fuldkommen."

Denne Henvisning til vor Frelsers Perspektiv af det menneskelige Liv tjener til at vise, hvor lidet tilsløret min psychologiske Forklaring om Sjælsudvikling er. Thi hvad andet er hvert Trin paa Himmelstigen end Tro — Troen som muliggør Erholdelsen af højere Sandheders Aabenbarelse? Og hvad er Opadstigningen andet end Omvendelsen, hvorved vi søge at efterleve hver ny Sandhed aabenbaret for os? Eller om vi skulde ønske at forandre Figuren lidt, kunde Trinet kaldes Naade, og Opadstigningen Gerninger. Een af disse alene er ikke tilstrækkelig til Frelse, de maa gaa Haand i Haand sammen. Jeg angrer ikke paa denne Indblanding af det pædagogiske med det religiøse Synspunkt; thi det vil vise, at den religiøse Sfære, ligesom den sande Videnskabs, beriger Sjælen.

Vi gentager, at sand Rigdom bestaar alene i hvad, der kan forenes med Sjælens Bestanddele. Rigdom, der bestaar af Penge eller Pengeværdi, kan kun kaldes for virkelig Rigdom for saa vidt, som den opholder Liv ved sin Brugbarhed. Tager man saa i Betragtning, hvor lidt der behøves til at gøre Omsorg for Livets Fornødenheder, eftersom Vand og Luft faas uden Bekostning, saa ses det, at ingen af Guds Børn behøver at være fattig; og jo mindre han betynger sig med kunstig eller uægte Rigdom, desmere kan han opnaa af sand Rigdom.

Trods denne unægtelige Sandhed og Frelserens Udtalelse om hver af disses Værd — medens den almindeligvis vinder vort Bifald, har den sjælden vor praktiske Bistand. Hvem af os lader være at „samle Skatte her paa Jorden, hvor Møl og Rust fortære, og Tyve bryde ind og stjæle", endog naar han veed, at de eneste sande Rigdomme ere de, som han kan tage med sig hinsides Graven?

Men en større Synd end den at samle jordiske Rigdomme, er den at slet ingen Rigdomme samle. Den Sjæledorskhed, som gør Mennesket til et Stykke Flodtræ, der ikke engang duer til at brænde, har altid været Menneskets Skødesynd. Efterdi nu ingen kan vurdere for en anden, følger det, at Sjælsrigdom ikke er et Produkt af noget andet end egen Umage. Ejheller kan den hverken laanes eller udlaanes. Den eneste Hjælp, vi kunne yde andre er, at opvække i de svage og dorske Villien til at se og handle for sig selv; at opmuntre dem til at søge efter Stigens Trin, og naar de finde dem, da stige op.

Lad mig her standse et Øjeblik og gratulere eder, mine unge Venner i denne Graduerings-klasse, for de herlige Fremskridt, I have taget i Tilegnelse af sand Rigdom. Fire Aars Undervisning i en moderne Højskole, i Særdeleshed i en Sidste-Dages Helliges Læreanstalt, kan ikke forfejle at gøre en Elev rigere paa Sandheder, end Sokrates og Plato vare, endog efter at de havde tilbragt en Levetid i deres Undersøgelser. Tillige er den Indsigt, I have faaet, af mindre Betydenhed end den Higen og Tragten, der er opvakt i eder — en Higen der skal lede eder frem og ind i endnu dybere Sandheder, og til bedre at kunne skatte dem. Ved eders Studium i Historien, Literatur, Mathematik, Videnskab, Kunst og Religion, har eders Sjæl lært at dvæle i Tider, Zoner, Omstændigheder og Forhold langt borte fra eders egne. Eders Evne til at sætte Pris paa, og sætte eder ind i andre Forhold er i Dag langt bedre, end den Tid I have at undvære til egen Erfarenhed, om I endog skulde leve saa længe som Patriarkerne; og denne Evne til at skatte er den korrekte Maalestok for den Lyksalighed, vor Jord formaar at yde os.

Uden Tvivl bestaar eders Sjælerigdom, paa Grund af Omstændighederne, mest af Kundskab — saadan Kundskab som senere skal forvandles til Intelligens. Eders Sindelag er kommet paa det Trin i mange forskellige Retninger, hvor I ikke endnu have formaaet helt at stige op. Herefter maa eders Stræben være efter at stige op, mere end at søge Trinet. At handle og at være — mere end at kende — er Betydningen af det Liv, til hvilket Gradueringen aabner Døren.

Og denne Tanke bringer mig igen ind paa min Vej — Tanken, at ved Slutningen af denne Maaned vil et Hundred Tusind unge Mænd og Kvinder i vort elskte Land forlade Skolerne, og blande Gæringen af deres nysvundne Sympati og Skatteevne med Menneskehedens døde kolde

Klump. Blandt disse ivrige Missionærer skulle ogsaa I faa Lejlighed til at virke.

Her staa I nu lige overfor dette Spørgsmaal: Hvad er det, der fejler Verden, og som gør den syg, slet, fattig og afmægtig, — naar Liv og Sundhed, Kærlighed og Glæde og Magt ligger allevegne frit for hver, som kun vil aabne Øjnene og Ørene og Hjærtet og lade dem ind? Kanske et Tusind Svar kunde gives derpaa fra lige saa mange forskellige Synspunkter. Mit Svar er, at Søgen efter sand Rigdom, den som Frelseren mente med de Ord: „Søger først Guds Rige og hans Retfærdighed", er tabt af Syne, i det forfærdelige Kapløb efter den anden Slags Rigdom, der ikke mere kan berige os, end Guld og Diamanter kan vorde Føde for Liljen paa Marken.

Til ethvert Menneske, og derfor ogsaa til eder, mine unge Venner kommer den samme Fristelse, som Erkefjenden fremholdt for Frelseren. Idet han førte ham op paa et højt Bjærg, hvorfra alle Verdens Riger — eller med andre Ord: Hovedsummen af falsk og forførisk Rigdom — lod sig se, sagde han: „Alt dette vil jeg give dig, dersom du falder ned og tilbeder mig." Ak! hvormange af os bøje sig for ham, naar hans Tilbud kommer til os!

Dog lad os spørge: Hvad Ejendomsret kunde Kristus have erholdt til disse Riger og Herligheder? Sæt om han havde modtaget Tilbudet; og sæt at Løgnens Fyrste havde holdt sit Løfte — noget han slet ikke gør; sæt endog at Kristi Magt til at regere og raade over disse Riger havde været lige saa stærk og stor som alle Verdens Herskeres tilsammen; hvorledes kunde en saadan Omstændighed assimileres saaledes, at den kunde gavne eller berige hans Sjæl? Lad Czaren af Rusland i sin nuværende Tilstand besvare Spørgsmaalet.

Nej, Kristus stod og evig staar som Idealet for uforgængelig Rigdom, ligesom Djævelen stod og altid vil staa som Mønster paa falsk og fordærvende Rigdoms Besiddelse. Lad Markens Lilje være et Symbol paa den første Slags Rigdom, og Diamanten paa den anden. Saaledes er den uforgængelige Rigdom den, der vokser og udvikler sig ifølge guddommelige Love, og af saadanne skal Herligheden i hans Rige bestaa; — et Rige der ikke holdes sammen ved Tyranniets Baand, men ved Affinitet for Kærlighed, Lys, Sandhed og Lov.

(Fortsættes S. 282.)

Gud er evig, thi intet Menneske formaar at tilskrive ham Begyndelse eller Ende. Evighed er et for Mennesker ufatteligt og uforklarligt Tidsrum. Der tales dog om Evigheder, som om Evighed godt kunde betyde et Afsnit af det Uendelige.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Lørdag den 15. September 1906

Herrens Værk og Menneskers Værk.

Methodisternes Sammenkomst i Birmingham i Aar blev afsluttet efter at have besørget alle deres sædvanlige Sager, der naturligvis indbefattede Udnævnelsen af en Komite til at gennemse deres Trosbekendelse og gøre saadanne Forandringer paa deres „evige Evangelium", som det gerne trænger til hvert andet Aar. Om ikke det var for Menneskenes Foranderlighed, vilde det maaske være dem muligt at danne en Trosbekendelse, der kunde vare længere end to Aar; men da de altid maa have sig en tidspassende Religion, bliver det nødvendigt fra Tid til anden at gøre saadanne Forandringer paa den, som vil imødekomme en foranderlig Menneskeheds Fordringer. I Begyndelsen skabte Gud Mennesket i sit eget Billede, efter sin Lignelse, og begavede ham med sine Egenskaber, kundgjorde ham sine Love — saadanne, som vilde føre ham tilbage igen til Faderens Nærhed. Men Mennesket forsagede sin Skaber, og vandrede langt bort fra ham. Gud sendte sin Søn til Jorden, og gennem ham gav os sin fuldkomne Plan for Frelse og Ophøjelse. Han kaldte det „det evige Evangelium", og grundlagde deri de Principper, hans Fader havde befalet ham, og han indsatte i Kirken saadanne Embedsmænd, som hans Fader havde befalet ham. Frelseren sagde, at han ikke kom for at gøre sin egen Villie, men Faderens Villie, som havde sendt ham; og da han forlod Jorden, havde han organiseret en fuldkommen Kirke med alle de nødvendige Love og Embedsmænd, og han tydeliggjorde de Betingelser, hvorved Mennesket kan indkomme i Guds Rige. Gennem den Helligaands Indflydelse, hvilken han gav Apostlene, tilkendegav han ved Apostlen Paulus, at dersom nogen, om endog en Engel af Himmelen, skulde forandre den Plan, han havde lagt til Frelse, skulde Herrens Forbandelse hvile paa ham.

Det er sagt, at intet er umuligt for Gud. Dette maa sandsynligvis mene, at intet muligt er umuligt for ham. Det er dog tvivlsomt, om det vilde være muligt for Frelseren at kende sit „evige Evangelium" hos Methodisterne, om han havde været til Stede ved deres Sammenkomst; og vi undrer, hvad han vilde sige til denne Komite, som blev udnævnt der, hvis han skulde komme ind i deres Møde, naar de vare beskæftigede med at omarbejde deres Trosbekendelse igen. Guds Værk er evigt — Menneskers Værk har en Ende. Det er Forskellen mellem Jesu Kristi „evige Evangelium" og et Menneskeværk.

Dette er, hvad Paulus sagde angaaende Embedsmændene, Jesus satte i Kirken, og hvor længe Gud vilde, at de skulde vedvare: „Den, som nedfor, er den samme, som og opfor langt over alle Himle, at han skulde fylde alle Ting; og han beskikkede nogle til Apostler, nogle til Profeter, nogle til Evangelister, nogle til Hyrder og Lærere; til de Helliges fuldkomne Beredelse til Mands Modenhed, til Kristi Fyldes voksne Alder; at vi ikke mere skulde være Børn og lade os tumle som Bølger, og omdrive af enhver Lærdoms Vejr, ved Menneskenes Spil, ved Træskhed, og Forførelsens Kunstgreb." (Epheser 4:10-14.)

Dette er hvorledes den samme Apostel betegner Kristi Lære: „Derfor lader os forbigaa Begyndelseslæren om Kristo, og skride frem til det fuldkomnere, at vi ikke atter lægge Grundvolden angaaende Omvendelse fra de døde Gerninger, og Tro paa Gud, og Læren om Daab og Haandspaalæggelse, og de Dødes Opstandelse og den evige Dom." (Hebr. 6:1-2.)

Dette er Apostlen Johannes Advarsel til dem, som ikke give Agt paa Kristi Lærdom: „Hver den, som afviger og ikke bliver i Kristi Lærdom, haver ikke Gud. Hvo, som bliver i Kristi Lærdom, han haver baade Faderen og Sønnen." (2. Joh, 9.) Og som vi før sagde, dette er Pauli Advarsel mod Evangeliets Omarbejdelse: „Jeg undrer paa, at I saa snart lade eder forvende fra den, som kaldte eder ved Kristi Naade, til et andet Evangelium; enddog der er intet andet; kun er der nogle, som forvilde eder, og ville forvende Kristi Evangelium. Men dersom endog vi, eller en Engel fra Himmelen prædiker eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket eder det, han være en Forbandelse! Som jeg sagde, saa siger jeg nu igen: Dersom nogen prædiker eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket eder det, han være en Forbandelse." (Gal. 1:6-9.)

Beskyld os ikke for Mangel paa Kærlighed, Brødre; thi det er ikke vore egne Ord, men Bibelens, som I selv kalde Guds Ord.

(Elders Journal.)

Vi fristes til her at tilføje nogle Tanker, der opstaa hos os, medens vi gengive ovenstaaende Stykke. Hvorledes kan nogen, som i Aarevis har gennemlæst Gang efter Gang, og med Besindighed har overvejet disse Apostlers udtrykkelige og umisforstaaelige Ord, fordriste sig til og paatage sig Omarbejdelsen af Frelserens Lære og Befalinger til en forvendt Lære efter syndefulde Menneskers Behag, og derved bringe sig selv den Almægtiges Mishag og Forbandelse, og gøre sig skyldig i at lede Tusinder andre paa Afveje, bort fra Pligtens Sti, i Stedet for at samle dem til den gode Hyrdes Hjord. Vi kunne forstaa, hvorledes de mange, som i deres Uvidenhed ere blevne forførte, kunne finde Naade hos Herren paa den kommende Regnskabs Dag, men hvorledes disse Lærere, som kende Herrens Bud, som holde Bibelen for at være hans Ord, men gøre tværtimod dem, kunne tænke sig at undgaa hans Vredes Domme, det kunne vi ikke forstaa. (Red.)

Afløsning. Følgende Missionærer løses fra deres Missionsarbejde i Skandinavien og rejse med Dampskibet Arabic fra Liverpool den 14. September: James R. Petersen fra Københavns Konference til Riverton, Utah; Charles O. Hansen fra Trondhjem Konference (paa Grund af Sygdom) til Centerfield, Utah.

Flyttet. Ældste Willard R. Smith fra Trondhjem til Kristiania Konference.

Mit og Dit — Hvad mon Du virkelig ejer?

(Fortsat fra S. 279).

Og nu for at forsvare Overskriften paa denne Artikel, lad mig sige: Kun det kan med Sandhed siges at være „mit", for hvilket min Sjæl har Affinitet. „Mit" i nogen mindre Betydning end denne er Ejerforhold ved ingen bedre Adkomst end den, Hunden har for Hø, eller Svinet for Perler. Hvorledes denne Affinitet — der bestemmer min Evne til at eje — forøges, har jeg allerede vist eder. Mærk her en anden Besynderlighed: Det som med Sandhed kan kaldes mit, kan lige saa sandt kaldes dit, uden derved at formindske min Rigdom. Lad dette derfor være Kendetegnet paa den Rigdom, der er værd at stræbe for — den Rigdom, der paa samme Tid kan være baade „min og din". Tiden tillader ikke godt at jeg dvæler længere paa dette Thema; dog maa jeg endnu udpege nogle af dets mest synlige Ting.

Først og fremmest er da Jordens, Havets og Himmelens Rigdomme med alle deres Naturskønheder. Jeg kalder dem de fornemste, fordi de ere friske, saa at sige, fra Skaberens Haand. Menneskeslægtens Historie beviser, at hvor Menneskene komme mest i Berøring med Naturen, set enten fra et praktisk, videnskabeligt eller æsthetisk Synspunkt, der hersker Sundheden, der er Renhed i Hjemmet, i Staten og i Kirken. Ydermere ere disse Hjælpekilder til Sjælsrigdom ligesom Luften og Vandet frie for alle. En Mand har maaske ingen Lejlighed til nogensinde at besøge en Kunstsamling; men hvis han har haft sine Øjne aabne for Himmelrummets Herlighed og Bjærgenes mangfoldige Skønheder — hvor Herrens store Værker hænge — vil han næppe derved være bleven fattigere.

En anden Ting: eftersom Mennesket kun kan vise sin Kærlighed til Gud ved at tjene sine Medmennesker, er det selvfølgeligt, at alt, hvad der hører til Menneskenes Historie og Fremadskriden, — det være sig Literatur, Kunst, Opfindelser, Samfundsomskiftninger og andet sligt, — ere rige Materialer til Sjælsudvikling. Uheldigvis er mange af den Mening, at Uddannelse i den Retning er umulig uden Kapital. Men

hvor kortsynet er ikke denne Ide! Hvis Millionærens Have staar aaben for mig, er dens Skønhed da ikke lige saa fri som Naturens Landskab med Sky og Bjerg? Om jeg har Adgang til et Bibliotek paa 100,000 Værker, behøver jeg da at være uvidende, fordi jeg ikke har Raad til at købe Bøger? Og skal min Sans for Arkitektur forblive raa og ukultiveret, fordi jeg ikke formaar selv at bygge mig et Palads? Nej, takket være Civilisationens Fremadskriden; Tiggeren paa Gaden kan nu have fri Adgang til Sjælsrigdom, som Konger og Fyrster i den gamle Verden ikke kunde opnaa. Jeg siger, Tiggeren kan have Adgang til saadan Rigdom; men at han forbliver en Tigger viser, at han er blind overfor sine Lejligheder og Muligheder. At Millioner af Mænd og Kvinder under mere gunstige Omstændigheder ere lige saa blinde, beviser intet imod Tiggerens Lejligheder til Sjælsudvikling. Thi naar der er Lejlighed til at nyde og paaskønne, kan han begynde at eje. Kun til ham, som har Lyst til at se andres Misundelse, er det af Vigtighed, at saadan Ejendomsret indbefatter saakaldet Retsmæssighed. Ja, hvor meget bedre er det ikke, at være rig i Smag, men fattig i Pung, end at være fattig i Smag og rig i Pung. Hin har ubegrænset Udstrækning for sig til at nyde og paaskønne, uden at bære Byrden af at opholde; denne er besværet af Byrden i den Grad, at han ikke har Energi nok tilbage for at kunne paaskønne.

Den vilde altsaa være en viis Mand, som kunde sige: „Her, tag al min Rigdom; anvend den saa og saaledes, og den skal være din; den eneste Betingelse, jeg forlanger, er, at jeg faar Lov at se paa det." Men det vilde dog være ethisk urigtigt, saaledes at snige sig fra Byrden af at anskaffe Lejligheder for Sjælsudvikling. Men en saadan Byrde, som skulle kunne gavne alle, er for svær for een Mand at bære, og skulde derfor hvile paa hele Folket. Naar dette bliver Tilfældet, bliver Rigdom i verdslig Gods alles baade Byrde og Velsignelse, som har det tilfælles; med andre Ord: det passer sig en Tilstand af sand Rigdom, at „hvad er mit er ogsaa dit".

Bibelen lærer, at Guld skal bruges til at smykke Gader, Templer, v. s. v. med, og ingen Sandhed kunde være mere passende og anvendelig paa mit Themas Egenskab. Almindeliggør til Eksempel Gaderne, som Johannes saa, til offentlige Gavnligheder, saasom Bygninger, Anlæg, Biblioteker, Musæer, Lys, Varme, Kraft, Vand og Kloakledninger, og hvor var det muligt at bedre anvende det overflødige af et Samfunds Midler? Hver Mand, ihvor fattig han monne være, bliver paa denne Maade rig, forholdsvis efter hans Evne til virkelig at eje. Hvad er mit bliver dit, og hvad er dit bliver mit.

Her er altsaa en Løbebane for eder, mine unge Venner; anvend eders Veltalenhed imod den snæverhjærtige Daarskab, der stabler op Rigdomme indenfor private Mure, saa at hvad der er mit ikke kan være

dit, og hvad der er dit ikke ogsaa kan være mit. Det er ligesom at trække Tænder ud, naar man skal drage udaf private Punge det Guld, der ligger ubrugt i lange Aarrækker, medens dets Brug behøves til offentlige Foretagender.

Som Medlemmer af Kirken betale vi vor Tiende, sandt nok; men hvem føler ikke, at han paa en eller anden Maade skulde belønnes for for dette Offer? Hvad! Offer, naar vi for den lille aarlige Gave kan eje fire prægtige Templer! For ere de mindre mine, fordi de ere dine? Offer! Naar jeg derved paa samme Tid kan eje en Snes Højskoler og Universiteter? Offer! Naar jeg ved at overlevere en lille Del af min Overflødighed af Penge og Gods kan vide, at det glade Budskab, der fylder mit Hjerte, gaar ud og forkyndes af to Tusind Røster til hver Stamme, Tungemaal og Folk!

Til Slutning lad mig udpege den vigtigste af alle Sider paa denne Tilegnelse af sand Rigdom. Har du nogensinde tænkt, hvorledes Planten udsøger blandt den forvirrende Mangfoldighed af Elementer, hvoraf Jord og Luft bestaar, netop de Bestanddele, der ere skikkede til at udvikle dets mærkværdige Sammensætning og Liv? I ville sige, det gør Sollyset. Og hvorledes blive disse Elementer udspredte til Blade, Stok og Rod? Hertil ville I svare: det gør Vandet. Og atter: Af den Mad I spise, ligemeget af hvormange hundrede Slags den bestaar, vælger Naturen netop de rette Elementer og bringer dem gennem Blodet under Stimulus af Nerve-Energi med den nøjagtigste Ufejlbarhed til de yderst forskellige Dele af Legemets fine Cellevæv.

Anvend nu denne Fremstilling til Opbyggelse af eders Sjæleliv. Her kunne I ligeledes have Naturen til Leder i Udsøgelse og Anbringelse — Guds Aand — himmelsk Lys. Med sin Føde saaledes udsøgt og anvendt, vil eders Sjæle vokse og udvikles i fuldkommen Harmoni, og I ville have Glæde deraf og selv se eders Fremvækst i Evne Dag for Dag.

(Fra Deseret News.)

Sankt Pauli Levnedsløb.

(Fortsat fra Side 271.)

15. Kapitel.

„Men Paulus og de, som vare med ham, fore bort fra Paphos, og kom til Perga i Pamfylien.“ Saaledes siger Skriveren af Apostlernes Gerninger om Paulus som den nye Leder, i Steden for Barnabas. Perga ved Lilleasiens Kyst havde en smuk Beliggenhed i en Dal ved Cestrusfloden, der gennemskærer høje Klipper. Hvad der mest tiltrak det lille Selskabs Opmærksomhed og Bedrøvelse, var de mange tydelige

Kendetegn paa Folkets Afguderi. Ligesom i Antiochia og Paphos skuede de nu ogsaa her et hedensk Tempel. Dette var Dianas Tempel, beliggende paa en Høj, hvortil Tusinder flokkedes hvert Aar, naar der holdtes Fester for Gudinden.

Paulus og Barnabas vare bedrøvede over en anden Ting. Beretningen i Bibelen lyder saaledes: „Men Johannes (Markus) skiltes fra dem og vendte tilbage til Jerusalem." Disse faa Ord have stor Betydning; de tyde paa Skuffelse og dyb Sorg. Det bliver os ikke fortalt, hvorfor Johannes forlod sine Kammerater, men vi kunde dog tænke os nogen Grund dertil. Begejstringen over hans nye Missionsfelt havde nu lagt sig, thi han var ung, og maaske han havde faaet Hjemve, og tænkte sig sin gamle Moder ene i Jerusalem, omgiven af Kirkens Forfølgere; og maaske han tænkte, hun kunde længes efter at se sin fraværende Søn, skønt hun havde selv tilskyndet ham til at rejse bort i Herrens Tjeneste. Maaske han var bleven træt af det Arbejde, han i Begyndelsen virkede saa ivrigt for. Som han skuede hen paa Taurusbjærgene, om hvis forbryderske Beboere han havde hørt megen Omtale, og hvis Skjul vare Opholdssteder for Stratenrøvere, var han maaske forfærdet i sit Sind. Han var ikke belavet, som Paulus var, paa at lide Modgang som en trofast Stridsmand for Jesus Kristus.

Paulus og Barnabas maa have savnet hans behagelige Omgængelighed og livlige Selskab, og selv maa han have haft en kedsommelig Rejse tilbage til sit Hjem. Hans Moder maa have modtaget ham med en blandet Følelse af Kærlighed og Bedrøvelse. Vi ville ikke dømme ham med Harskhed; han fortrød snart sin Adfærd. Han var rede til at følge Apostlene paa en anden Missionstur, og saaledes gik med Barnabas. Paulus nærede ogsaa en god Følelse for ham. Længe derefter, da Paulus var en romersk Fange, skrev han til Johannes som „en Trøst og Medarbejder for Guds Rige."

Efter at have taget Afsked med Johannes, begyndte Paulus og Barnabas den anden Afdeling af deres Rejse, nemlig fra Perga i Pamfylien til Antiochia i Pisidien. Først drog de gennem en Bjærgstrækning, der var meget farefuld og vanskelig for ene og ubevæbnede Vandrerer. Det var sent om Foraaret eller tidlig paa Sommeren, den eneste Aarstid det var muligt at gøre denne Rejse paa Grund af Kulde og fygende Sne. Endog paa denne Aarstid var der Fare for de mange rivende Vandstrømme fra den smeltende Sne.

Deres Vej laa gennem smalle Dale, begrændsede af høje Klipper, gennem hvis Kløfter flød utallige rislende Bække udaf mørke Granskove, og forenede sig til rivende Strømme, der brusende væltede sig gennem smalle Kløfter udi Dalen og dannede store Floder — ikke som Orontes eller Kydnos, med hvilke Paulus var bleven saa vel bekendt, og som flyde stille og roligt udi Havet, men brusende Strømme, hvis Bredder

dog vare smukt bevoksede af Granattræer, Oleander og talrige Arter af Bjærgblomster. Broerne over disse Strømme vare langtfra sikre, hvorfor Paulus længe erindrede de farefulde Strømme i disse Egne. Her var han tillige i Fare for Røvere, hvilket altid stod ham i Tanken. I disse Bjærge høres endnu fra Slægt til Slægt Fortællinger om Røverhøvdinge og vilde, krigerske Røverbander, der opholdt sig i Huler og Borge, hvor de ikke kunde overmagtes endog af romerske Armeer, der skælvede af Frygt for dem.

De to Pilegrimme med Vandringsstav i Haand, følge nu de isglatte Stier paa Bjærgenes Sider. Den trykkende Varme nede ved Søkysten er nu afløst med en fugtig og kold Bjærgluft; de dejlige Blomster i de lavere Egne ere vegne for vantrevne Buske og Planter. De vandrende finde Ly i en Hule eller Grotte — glade hvis det træffer sig at være en Hyrdes Bolig — og sommetider under eller mellem venlige Grantræer, der beskytte dem mod Kulden og den skarpe Vind.

Tilsidst forandres Scenen, og de skue nu fra disse vinterlige og stenede Skrænter ned paa det lave og sommerlige Landskab. Paa Vandringen nedad ligger deres Vej over Sletter overspredt med grønt Græs og talrige Arter af smukke Blomster. Der græsse mange Flokke af Hornkvæg og Heste; Hyrdehytterne af Gedehaar minde os om Pauli Haandværk i Tarsus — ofte det Middel, hvorved han erhvervede sig sit Livsophold. Hans Sti fører videre mellem Fersk- og Saltvandssøer, over hvilke flyve vilde Svaner, der dog ogsaa hvile sig paa dem. Blandt Sumpenes Siv og Rør staa Storkene den hele udslagne Dag ubevægelige, til den uforvarende lille Fisk kommer den nær nok til at blive opsnappet, medens den sløve Skildpadde soler sig i de grundede Vandpøle.

Idet vi tænke paa disse to Vandringsmænd og de Vanskeligheder, de fandt paa deres Vej, kunde ogsaa tillægges andre Ubehageligheder, som Rejsende i vor Tid fortælle os om, saasom Skylregne, næsten utaalelig Hede, udmattende Træthed, angribende Insekter, forblindende Støvskyer, Knaphed paa endog daarlig Proviant. Men ingen af disse Prøvelser, ejheller dem alle tilsammen, formaaede at hindre dem i deres Gang, eller at afkøle deres Iver.

17. Kapitel.

Een Uges Rejse vilde bringe Paulus og Barnabas fra Perga til Antiochia i Pisidien. Som Ukendte og Ubemærkede vilde de gaa hen til „Fremmedhjemmet“ lige ved Synagogen og blive anvist et Hus i Jødekvarteret. Der vilde Paulus gøre, som han havde budet andre at gøre: „arbejde med sine egne Hænder.“ Saaledes sysselsat med Teltmageri vilde han ogsaa arbejde med sine Ord og belære alle, som kom for at høre den nye fremmede Lærer. Hans Værelse blev saaledes ikke alene en

Bolig og Værksted, men for nogle et mere helligt Sted end Synagogen, fordi de her kunde lære om den opstandne Frelser og Troen paa ham.

Af Synagoger var der kun een i Staden. Af Udseende var den formodenlig lig dem, vi finde i Østen i vor Tid. Den var lav og i Firkant, uden Prydelse af Billedhuggeri, saasom der fandtes ved Hedningernes Templer. Paa den ene Side var der Gitterværk, bag hvilket sad Kvinder tilslørede og stille. Foran dem var Læserens Bord, nær hvilken med Ansigtet mod Tilhørerne sad Rabbinerne og Farisæerne paa de fornemste Sæder i Synagogen. Hver Tilbeder bedækkede sit Hoved, naar han kom ind. Bønnen oplæstes af en der kaldtes „Synagogens Engel". Han saavelsom de Forsamlede stode med Ansigtet vendt mod Jerusalem. Bag et Gardin laa de hellige Ruller med det gamle Testamentes Skrifter. Efter Bønnen læstes der af Skrifterne i det hebraiske Sprog, der var Jøderne i Antiochia ukendt, og derfor maatte udtolkes paa Græsk af en Tolk, som stod ved Siden af Læseren. Der var ingen promoveret Prædikant; hvem som helst kunde blive kaldt frem til at tale.

Paulus var en Rabbiner, og Barnabas var en lærd Mand, men de vare ikke af den samme Aand som dem, Frelseren irettesatte, fordi de i deres Hovmod lystede efter de fornemste Sæder i Synagogen, og Apostlene satte sig iblandt Tilhørerne. Mange af de Forsamlede havde hørt Tale om de to Fremmede og bleve glade, da disse antog Tilbudet om at tale. Uden at gaa hen til Talerstolen stod Paulus op og „slog til Lyd med Haanden", og derpaa begyndte sin Tale. Som er sagt om Jesus af Nazareth, „alles Øjne, som vare i Synagogen vare henvendte paa ham". Her holdt han sin første Prædiken, som er nedskreven; den var angaaende den samme Jesus og Syndsforladelse og Frelse ved ham, og i Særdeleshed om Opstandelsen af Graven. Hans Prædiken var meget belærende og interessant; Hedninge glædede sig over det nye Budskab, at Frelse var dem tilbudt saavel som Jøderne; og de bade Paulus om, at hans Ord maatte blive dem gengivne paa den følgende Sabbath. Mange af de Tilstedeværende fulgte med Paulus og Barnabas, der med Glæde underviste dem.

I Ugens Løb hørte mange om den ypperlige Prædiken. „Paa den følgende Sabbat forsamledes næsten den ganske Stad, at høre Guds Ord". Paulus prædikede igen, og Interessen for hans Ord tiltog. Mange troede ham, og glædede sig over de Sandheder, han forkyndte; men ikke alle. „Da Jøderne saa den Mængde, de tiltrak sig, bleve de fulde af Nidkærhed, og imodsagde det, som blev sagt af Paulus, ja baade imodsagde og bespottede". Da sagde han dem i dyb Alvorlighed, at ved denne Fremgangsmaade viste de sig uværdige til evigt Liv, sigende: „se, vi vende os til Hedningerne." Disse bleve meget glade, og annammede de gode Ting Jøderne forkastede.

Men Jøderne vilde ikke lade Apostlene i Fred. De overtalte Kvinder af høj Rang og Indflydelse og Stadens Øverster til at forfølge dem og drive dem ud af Antiochia, hvorfor de atter gjorde, som Kristus havde sagt til de tolv Apostler: „Naar de forfølger eder i een Stad fly hen til en anden." Men Paulus og Barnabas efterlod der en Kristi Menighed, som de nu havde grundlagt, og paa hvilken den Helligaand hvilede til deres Trøst og Hjælp, endog midt iblandt deres Fjender. Uddreven fra Antiochia drog Paulus og Barnabas til Okonion i Lykaonien, (60 engelske Mil derfra). Denne Rejse var over tørre, støvede og golde Sletter, paa hvilke vilde Æsler i stor Mængde strejfede omkring, og hvor ogsaa store Flokke af Faar fandt deres Ophold.

(Fortsættes.)

Gud er god, og hans Skabelse alle Vegne vidner om hans Kærlighed for sine Børn. Han opholder, advarer, forsvarer, lærer dem, hvad der er til deres Gavn og Lyksalighed. Han giver dem Bud og Love, at de ved Lydighed dertil maatte gøre sig værdige til Arveret i hans Rige.

Missionærernes Rapport for August 1906.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
J. P. L. Breinholt	Aalborg	24	4657	556	4214	1196	85	2	2	
Joseph L. Petersen	Aarhus	22	5684	860	5018	1213	108	7	4	7
Niels L. Lund	København	18	7951	621	7277	928	50	3	1	3
Adolph M. Nielsen	Bergen	17	6904	1176	3336	654	48	1		2
Søren Rasmussen	Kristiania	31	8635	2035	7589	1986	110	14		1
Ephraim Petersen	Trondhjem	22	5381	1863	3424	692	25			
Totalsum for Missionen		134	39212	7111	30858	6669	426	27	7	13

Indhold:

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).